

[Arne Melchior]

Jeg vil gerne indlede med en tak til udenrigsministeren for den redegørelse, som vi jo får en gang om året ved denne tid om tilstandene rundt om på kloden. Enten man nu som ordfører har 15 minutter eller som udenrigsminister har væsentligt mere, så mener jeg ikke, at det lader sig gøre at lave et virkelig dækkende kalejdoskop over, hvad der sker snart sagt alle vegne rundt om på vor klode. Jeg vil derfor hænge min tak til udenrigsministeren op på et citat fra slutningen af hans tale, hvor han sagde følgende:

»Danmarks udenrigspolitiske muligheder er begrænsede – men bør alligevel ikke undervurderes. Specielt bør vi ikke undervurdere mulighederne for at skade os selv og vore egne interesser.«

Vi skal altså passe på, at vi ikke i vore debatter og udtalelser og øvrige gerninger skader os selv og vore egne interesser. Jeg synes, det er en fin udtalelse af en udenrigsminister igennem mange år. Den indeholder en passende selverkendelse, tilmed en grad af selvironi, som jeg også finder passende, og jeg synes, det er en god leveregel for et lille lands udenrigspolitik. Derfor giver jeg altså afkald på at kommentere alt, hvad der sker rundt om på Jorden. Jeg tror også, de rundt omkring er stjerneligeglade.

Men jeg understreger det citat, jeg har bragt af udenrigsministeren, for at sige, at specielt i sager, hvor det handler om at leve op til egne interesser f.eks. inden for de alliancer, vi selv er medlem af, og som det er i vor egen overordnede interesse at være troværdig partner i, ikke mindst i den slags sager skal vi være forsigtige med ikke, gennem det vi siger og gør, at skade vore egne interesser.

Det er, som om vi trods den evne til kompromis, den evne til fredelig sameksistens, som vi trods alle hede debatter har indenlands i vort samfund, og trods en homogenitet og en stabilitet, som nok kan måle sig med de fleste landes, ikke evner den samme gode samforstand, samme evne til at samordne sig, når det drejer sig om vore internationale relationer. Og ganske paradoksalt og noget typisk gælder det, ikke mindst grupper i samfundet – herunder partier i samfundet – som er meget gode til at synge Internationalen som hymne, at når det drejer sig om international solidaritet, international forbindelse med vore nærmeste, med vor familie, med vore allierede, vore kompagnoner og part-

ner, da kniber det. Jeg tænker selvfølgelig særligt på det knas, der er meget ofte i samarbejdet, når vi skal bekende kulør i EF og i NATO.

Socialdemokratiets ordfører i dag, men også Socialdemokratiets formand har i de senere dage været pikeret over, nærmest fornærmet over, at USA's herværende ambassadør har henvendt sig til både regeringen og endda det store oppositionsparti – hvad der i mine øjne er en ganske speciel hensyntagen. Man siger, det burde de holde sig fra. De skal ikke udskrive valg her i landet. De skal ikke lægge pres på Danmark. Vi skal nok selv bestemme og finde ud af, hvad det er, vi vil, og hvad vi ikke vil.

Hr. Lasse Budtz henviste så til præamblen i NATO-pagten, og den kender vi godt, men jeg mener, at både hr. Svend Auken og hr. Lasse Budtz tager fejl.

Jeg vil gerne stille det spørgsmål: Hvordan forholder man sig i en alliance, i et kompagniskab, der oven i købet drejer sig om det helt overordnede, nemlig landets sikkerhed og landets frihed? Er det dér sådan, at man bare foretager ensidige handlinger, eller følger det af en alliance, at man tager konsultationer med sine kompagnoner, med sine partnere, med sine alliancæfæller? Kan man virkelig have en alliance med et dusin eller en snes stater, hvor hver enkelt tager sine ensidige skridt, ændrer en praksis, som har været gældende, som har været accepteret og anerkendt gennem lang tid, ved en ensidig handling i stedet for på god partnervis, sådan som man kender det i ægteskaber og venskaber og i kompagniskaber, at konsultere sine partnere, inden man tager skridt til ændring af en bestående praksis?

Det, som hr. Svend Auken og hr. Lasse Budtz og andre partier her i salen gør sig til talsmænd for, er efter min mening egoistisk, i stedet for at det skal foregå tillidsfuldt og solidarisk over for enkelte eller samtlige af de partnere, som vi har i de alliancer, vi ganske frivilligt og selvvillet er tilsluttet. Jeg vil tværtimod sige en tak for, at USA tager sin del af partnerskabet så alvorligt, at man giver os meddelelse om, hvad man tænker og mener om de ting, vi er i gang med at ville foretage os. Det må da være rimeligt for mennesker – for stater også – der har valgt at knytte deres interesser på overordnede områder tæt sammen. Jeg synes, det er både tilstedeligt og hensynsfuldt, at man ikke venter, indtil en af disse partnere i alliancen har gjort sin egoisti-